

Така запачва всѣка нова вечерь,
въ която двама души се тешатъ
съ една — за стотенъ пжть изречена —
и пакъ примамлива лъжа.

И късно, следъ окаяната ласка,
когато тя въздъхваща заспи, —
виновно смѣквашъ жалката си маска
и търсишъ мисль да те укрепи.

И гнѣвно съ нѣкого въ нощта говоришъ
за туй, че въ безисходность си вграденъ,
и какъ една любовъ съ глада се бори
и гасне съ всѣки несполученъ день.

А тежко дъхатъ тъмнитѣ етажи.
И охка нѣкой, каточе, насънъ.
Ти искашъ ядна дума да изкажешъ,
а само милвашъ топлата коса.

Че утре пакъ ще чака тя въвъ кжщи,
докле ти храбро ще се боришъ вънъ.
При нея вечерь пакъ ще се завръщашъ,
потисналъ болката си и гнѣва..